

4. Podwyżkę diety wprowadza się począwszy od pierwszego dnia miesiąca następującego po uzyskaniu informacji od Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego o przekroczeniu wzrostu cen, o którym mowa w ust. 3.

5. Należność z tytułu diet oblicza się za czas od rozpoczęcia podróży służbowej (wyjazdu) do powrotu (przyjazdu) po wykonaniu zadania.

6. Przy obliczaniu diet stosuje się następujące zasady:

- 1) jeżeli podróż służbowa trwa nie dłużej niż dobę i wynosi:
  - a) od 8 do 12 godzin — przysługuje połowa diety,
  - b) ponad 12 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości;
- 2) jeżeli podróż służbowa trwa dłużej niż dobę, za każdą dobę przysługuje dieta w pełnej wysokości, a za niepełną, ale rozpoczętą dobę:
  - a) do 8 godzin — przysługuje połowa diety,
  - b) ponad 8 godzin — przysługuje dieta w pełnej wysokości.

7. Dieta nie przysługuje za czas delegowania do miejscowości, w której pracownik zamieszkuje.

§ 5. 1. Środek transportu właściwy do odbycia podróży służbowej określa kierownik zakładu pracy w poleceniu wyjazdu służbowego.

2. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu określonego środka transportu, z uwzględnieniem przysługującej pracownikowi ulgi na dany środek transportu, bez względu na to, z jakiego tytułu ulga ta przysługuje.

3. Na wniosek pracownika kierownik zakładu pracy może wyrazić zgodę na przejazd w podróży służbowej pojazdem samochodowym stanowiącym własność pracownika. W takim przypadku pracownikowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu według stawek określonych w przepisach w sprawie używania samochodów osobowych, motocykli i motorowerów do celów służbowych.

§ 6. 1. Za każdą rozpoczętą dobę pobytu w podróży służbowej pracownikowi przysługuje ryczałt na pokrycie kosztów dojazdów środkami komunikacji miejscowej w wysokości 20% diety.

2. Ryczałt, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje, jeżeli pracownik odbywa podróż służbową pojazdem samochodowym (służbowym lub prywatnym).

§ 7. 1. Za nocleg przysługuje pracownikowi zwrot kosztów w wysokości stwierdzonej rachunkiem.

2. Pracownikowi, któremu w czasie podróży służbowej nie zapewniono noclegu w służbowym pokoju gościnnym i który nie przedłożył rachunku z kwatery prywatnej bądź z hotelu, przysługuje ryczałt za każdy nocleg w wysokości 150% diety.

3. Ryczałt za nocleg przysługuje wówczas, gdy nocleg trwał co najmniej 6 godzin pomiędzy godzinami 21 i 7.

4. Prawo do zwrotu kosztów lub ryczałtu za nocleg nie przysługuje po nocnej podróży, w czasie której pracownik korzystał z wagonu sypialnego lub kuszetki, a także jeżeli kierownik zakładu pracy uzna, że pracownik ma możliwość codziennego powrotu do miejscowości zamieszkania.

§ 8. 1. Pracownikowi przebywającemu w podróży służbowej trwającej co najmniej 10 dni przysługuje prawo do przejazdu do miejscowości zamieszkania w dniu wolnym od pracy na koszt zakładu pracy.

2. Za przejazd do miejscowości zamieszkania i z powrotem przysługuje zwrot kosztów przejazdu środkiem transportu określonym przez kierownika zakładu pracy.

3. Za czas pobytu w miejscowości zamieszkania nie przysługują diety ani zwrot kosztów lub ryczałt za nocleg.

§ 9. Pracownikowi, którego obowiązki służbowe polegają na częstych wyjazdach na obszar przydzielonego mu rejonu działania, kierownik zakładu pracy może ustalić, za zgodą pracownika — z uwzględnieniem zasad wynikających z zarządzenia — ryczałt miesięczny obejmujący ogólną kwotę należności za określoną liczbę dni podróży służbowych w miesiącu.

§ 10. Zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o zmianie upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. Nr 35, poz. 192) traci moc uchwała nr 25 Rady Ministrów z dnia 23 lutego 1989 r. w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju (Monitor Polski Nr 4, poz. 44).

§ 11. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *J. Szreter*

258

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 14 sierpnia 1990 r.

w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia mają zastosowanie do pracowników czasowo przeniesionych, zatrudnionych w państwowych przedsiębiorstwach budowlano-montażowych oraz przedsiębiorstwach (zakładach), w których w dniu 1 kwietnia 1981 r. w zakresie świadczeń dla czasowo przeniesionych obowiązywały zasady określone w układzie zbiorowym pracy dla budownictwa.

§ 2. Czasowo przeniesionym w rozumieniu zarządzenia jest pracownik, który wyraził zgodę na okresowe przeniesienie go do pracy na inny teren poza miejscowość stałego zamieszkania (zakwaterowania), a był zatrudniony:

- 1) w miejscowości stałego zamieszkania lub codziennie dojeżdżał do pracy z miejscowości stałego zamieszkania bądź

- 2) w innej miejscowości niż miejscowość stałego zamieszkania i mieszkał w hotelu pracowniczym lub kwaterze wynajętej przez przedsiębiorstwo.

§ 3. Pracownikowi, który na skutek czasowego przeniesienia utracił możliwość codziennego powrotu do miejscowości stałego zamieszkania (zakwaterowania), przysługują następujące świadczenia:

- 1) zwrot kosztów przejazdu do miejsca czasowego przeniesienia i z powrotem według ogólnie obowiązujących przepisów,
- 2) dodatek za rozłąkę w wysokości 11.100 zł za każdy dzień pobytu w miejscowości czasowego przeniesienia (łącznie z dniami podróży w związku z rozpoczęciem lub zakończeniem czasowego przeniesienia); dodatek nie przysługuje:
  - a) za dni nie usprawiedliwionej nieobecności w pracy,

- b) za okres pobytu na leczeniu w szpitalu lub w izbie chorych, w czasie którego pracownik otrzymywał bezpłatne wyżywienie,
  - c) za okres urlopu wypoczynkowego,
  - d) za dni zwolnień od pracy, udzielonych na podstawie ogólnie obowiązujących przepisów, oraz za okres niezdolności do pracy wskutek choroby, jeżeli w czasie zwolnienia od pracy lub niezdolności do pracy pracownik nie przebywał w miejscowości czasowego przeniesienia,
- 3) po każdym zakończonym 14 dniach czasowego przeniesienia — zwrot kosztów przejazdu do miejsca stałego zamieszkania i z powrotem najtańszym publicznym środkiem lokomocji w związku z odwiedzeniem rodziny w dniach wolnych od pracy; zwrot kosztów przejazdu nie przysługuje, jeżeli pracownik nie stanął się w terminie do pracy bez uzasadnionej przyczyny,
- 4) bezpłatne zakwaterowanie, a w razie niezapewnienia bezpłatnego zakwaterowania, zwrot kosztów zakwaterowania w wysokości stwierdzonej rachunkiem; w przypadku niezapewnienia bezpłatnego zakwaterowania i nieprzedłożenia rachunku przysługuje ryczałt za nocleg w wysokości 150% dodatku za rozłąkę, o którym mowa w pkt 2.
- § 4. 1. Pracownikowi czasowo przeniesionemu, który ma możliwość codziennego powrotu do miejsca stałego zamieszkania (zakwaterowania), przysługuje:
- 1) ryczałt w wysokości odpowiadającej 1/3 dodatku za rozłąkę, o którym mowa w § 3 pkt 2, za każdy dzień

przepracowany, jeżeli czas przejazdu do pracy i z powrotem publicznym środkiem lokomocji lub środkiem transportu przedsiębiorstwa, a w razie braku takich środków — czas-pieszego dojścia, przekracza 2 godziny,

- 2) zwrot faktycznych kosztów przejazdu najtańszym publicznym środkiem lokomocji lub bezpłatny przejazd w razie dojazdu transportem przedsiębiorstwa, bez względu na czas przejazdu.

2. Do czasu przejazdu nie wlicza się czasu dojścia pieszego lub dojazdu własnym środkiem transportu do stacji (przystanku) publicznego środka lokomocji lub środka transportu przedsiębiorstwa.

§ 5. Przepisy zarządzenia nie mają zastosowania do osób delegowanych lub odbywających podróże służbowe na podstawie przepisów w sprawie diet i innych należności z tytułu podróży służbowych na obszarze kraju.

§ 6. Zgodnie z art. 80 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o zmianie upoważnień do wydawania aktów wykonawczych (Dz. U. Nr 35, poz. 192) traci moc uchwała nr 78 Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1981 r. w sprawie świadczeń dla pracowników czasowo przeniesionych (Monitor Polski Nr 11, poz. 84, z 1982 r. Nr 4, poz. 19, z 1984 r. Nr 2, poz. 13, z 1985 r. Nr 8, poz. 66, z 1986 r. Nr 19, poz. 139, z 1987 r. Nr 9, poz. 82, z 1988 r. Nr 3, poz. 21 i z 1989 r. Nr 4, poz. 43).

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1990 r.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: w z. *J. Szreter*

259

ZARZĄDZENIE PREZESA POLSKIEGO KOMITETU NORMALIZACJI, MIAR I JAKOŚCI

z dnia 10 sierpnia 1990 r.

w sprawie określenia narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji oraz warunków zgłaszania tych narzędzi do legalizacji.

Na podstawie art. 6 ust. 1 oraz art. 9 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o miarach i narzędziach pomiarowych (Dz. U. Nr 23, poz. 148, z 1972 r. Nr 11, poz. 83 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przez użyte w zarządzeniu określenia:

- 1) kontrolne narzędzia pomiarowe — rozumie się narzędzia pomiarowe o wyższej dokładności oraz wzorce fizycznych, chemicznych lub innych właściwości materii i materiałów, przeznaczone do wzorcowania i okresowego sprawdzania użytkowych narzędzi pomiarowych,
- 2) użytkowe narzędzia pomiarowe — rozumie się narzędzia pomiarowe stosowane do pośrednich lub bezpośrednich pomiarów wielkości mierzonej,
- 3) okres ważności legalizacji — rozumie się okres, w którym narzędzia pomiarowe podlegające legalizacji mogą być stosowane do celów oraz w zakresie i w warunkach określonych w przepisach dotyczących poszczególnych rodzajów narzędzi pomiarowych.

§ 2. 1. Ustala się wykaz narzędzi pomiarowych podlegających obowiązkowi legalizacji, stanowiący załącznik do zarządzenia.

2. Okresy ważności legalizacji poszczególnych rodzajów narzędzi pomiarowych i warunki utraty ważności legalizacji regulują przepisy, o których mowa w § 1 pkt 3.

§ 3. 1. Narzędzia pomiarowe wyprodukowane w kraju, podlegające obowiązkowi legalizacji, powinny być zalegalizowane przed wprowadzeniem ich do obrotu; obowiązek uzyskania legalizacji ciąży na wytwórcy narzędzi pomiarowych.

2. Narzędzia pomiarowe, o których mowa w ust. 1, przeznaczone do wywozu za granicę, nie podlegają obowiązkowi legalizacji; narzędzia te mogą być legalizowane na wniosek zgłaszającego.

3. Jeżeli odbiorcą wyprodukowanych w kraju narzędzi pomiarowych jest przyszły ich użytkownik, u którego znajduje się punkt legalizacyjny do legalizacji danego rodzaju narzędzi pomiarowych, użytkownikowi takiemu, za jego zgodą, mogą być dostarczone przez wytwórcę nie zalegalizowane narzędzia pomiarowe, które przed wprowadzeniem do stosowania powinny być zalegalizowane w tym punkcie legalizacyjnym.

§ 4. 1. Taksometry, wagi analityczne oraz odmierzacze paliw ciekłych z licznikami objętości i liczniki objętości cieczy mogą być przeznaczone do sprzedaży albo oddane do stosowania po dokonaniu wstępnej legalizacji, polegającej na sprawdzeniu tych narzędzi przed ich zainstalowaniem lub ustawieniem w miejscu stosowania. Narzędzia te po zainstalowaniu lub ustawieniu w miejscu stosowania powinny być poddane legalizacji ostatecznej, polegającej na sprawdzeniu tych narzędzi w miejscu i w warunkach ich stosowania.